

PILATUS

Af Iben Thranholm, teolog, journalist & debattør

Under festen plejede [Pilatus] at løslade en fange efter folkets eget ønske. Markus 15. v.6-15

Klokken var omkring otte om morgenen, da en hob af mennesker med ypperstepræsterne Annas og Caiphas i spidsen nærmede sig mit palads, hvor jeg sad på terrassen. De råbte vredt ad en mand, de havde taget til fange. Som statholder er jeg vant til at se forbrydere blive tortureret. Alligevel blev jeg chokeret over at se, hvordan de havde tævet og mishandlet denne fange. Hans ansigt blødte og var hævet op. Det eneste tøj han havde på var en klud om lænden, og om halsen bar han en jernlænke.

”Hvorfor har I behandlet denne fange så umenneskeligt, før han er blevet dømt?”, spurgte jeg dem.

De svarede mig ikke, men råbte til vagterne, at de skulle føre ham frem for mig, så han kunne blive dømt. Jøderne holdt sig på afstand i gården neden for mit palads, da deres religiøse regler forbød dem at sætte fødderne på uren grund, som de regnede mit område for at være.

Det viste sig at fangen var Jesus fra Nazaret. Jeg havde hørt om denne mand, som nogle mente var profet, men havde aldrig set ham, før nu. Det første, som slog mig ved ham, var, at han på trods af sine sår og tydelige smerter, udstrålede en bemærkelsesværdig ro, ja nærmest overskud. Han bar ydmygelserne med en sjælden værdighed. Jeg må indrømme, at jeg beundrede ham. Det er aldrig sket før for mig med en fange.

Samtidigt følte jeg foragt for ypperstepræsterne og deres slæng, fordi de havde behandlet Jesus så groft og fik modvilje mod at dømme ham. Jeg sagde til dem, at jeg ikke ville dømme ham uden bevis for deres beskyldninger, og at de selv kunne dømme ham efter deres lov. Det gjorde dem rasende. De forsøgte at overbevise mig om, at Jesus var leder af en oprørsbevægelse imod kejseren i Rom og krævede, at jeg dømte ham til døden for at være en oprører. Men de bragte kun falske vidner, som jeg hverken kunne eller ville godtage. Deres næste anklage var, at han forhindrede folk i at betale skat til kejseren. ”I lyver”, svarede jeg, ”som statholder, har jeg styr på, at folk betaler skat”. Derpå fremførte de en tredje beskyldning, nemlig at Jesus opfattede sig selv som en konge. Det var det eneste af deres anklagepunkter, som jeg blev nødt til at tage alvorligt. Det kunne udgøre en trussel imod den magt, som jeg var sat her i Judæa for at beskytte.

Jeg beordrede derfor vagterne til at bringe Jesus op til mig i paladset, så jeg kunne være alene med ham. De romerske guder, som jeg ofrer til, kan sende gudesønner ned på jorden. Hvis nu Jesus var sådan en, kunne jeg påføre mig selv gudernes straf, hvis jeg dømte en uskyldig gudesøn. Jeg havde også hørt, at de jødiske profeter forudsagde, at der skulle komme en frelser, som kunne udfri deres folk. Jeg husker, hvordan kong Herodes for år tilbage befalede, at alle nyfødte drengebørn skulle dræbes, fordi han frygtede denne jødiske konge, der skulle frelse sit folk. Som en, der ofrer til de romerske guder, tror jeg selvfølgelig ikke på sådan en frelser. Og at denne forslåede, fattige mand, skulle være konge med et rige, virkede ærlig talt helt absurd på mig.

EMNEGALLERIET – PILATUS

Da Jesus blev ført frem for mig, blev jeg igen overrasket, ja, hvis ikke overvældet over hans udstråling. På trods af, at han lignede en pjalt og langt fra en konge, var der noget majestætisk over ham. Han så på mig. Hans blik var mildt.

”Er du jøderne konge”, spurgte jeg ham?

Jesus svarede: ”Siger du det af dig selv, eller er det noget, andre har sagt dig om mig?”

Som øverste myndighed over Judæa var jeg på nippet til at blive fornærmet over, at Jesus mente, at jeg kunne anse ham for konge.

Jesus fortsatte: ”Mit rige er ikke af den verden”.

”Er du så konge?”, gentog jeg.

”Du siger det selv. Derfor blev jeg født og for at jeg skulle vidne om sandheden.”, svarede Jesus.

”Sandhed”, sagde jeg, ”hvad er det?”

Jeg følte mig helt sikker på, at hans kongerige ikke udgjorde nogen trussel for kejseren og jeg proklamerede for den store menneskemængde, der nu var stimlet sammen i gården nedenfor trappen:

”Jeg finder ingen skyld hos denne mand”.

Det udløste øjeblikkeligt et raseri i folkemængden, som gik ud af kontrol. I min tid som statholder havde jeg ikke før oplevet magen til uro og begyndte at frygte at jøderne ville samle kræfter til en opstand imod mig og klage over mig til kejseren. Det måtte ikke ske. Det kunne blive mit endeligt.

I det samme kom min kone Claudia ilende ud til mig på terrassen fra hendes sovegemak. Hun ville fortælle mig om en drøm, et syn, hun netop havde haft om natten. Den handlede om Jesus. Hun havde set ham i et strålende lys, hun havde set hans tålmodighed og kærlighed. Hun havde også set hans lidelser, og hvor ondskabsfulde hans fjender var. Hun bøn-faldt mig om at skåne hans liv.

”Han er en hellig mand”, sagde hun. Hun var bange og oprevet.

”Du må sørge for, at der ikke sker ham noget. Lover du det?”

Claudias syn foruroligede også mig, og jeg valgte at lytte til hendes bøn.

EMNEGALLERIET – PILATUS

”Ja, jeg har allerede fundet ham uskyldig”, svarede jeg, mens jeg i det fjerne hørte jøderne råbe i kor:

”Korsfæst ham, korsfæst ham.”

Opstanden var begyndt. Som statholder var det nu min vigtigste opgave at slå uroen ned, så kejseren ikke ville skille sig af med mig.

Også selvom det kunne betyde, at jeg ikke ville kunne holde mit løfte til Claudia om at skåne den hellige mand.

